

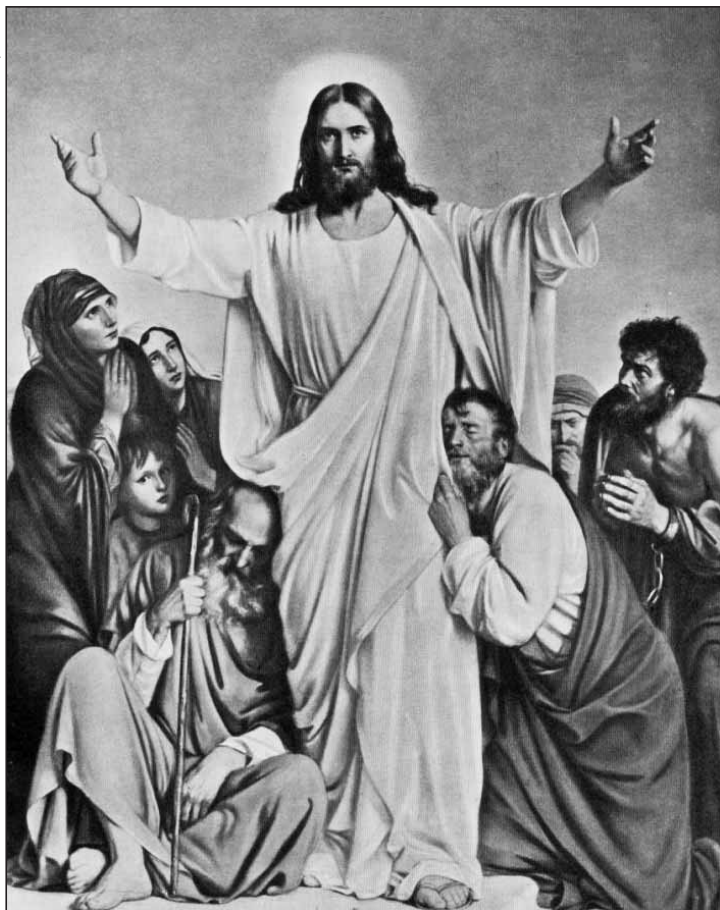
Lo**v** og E**v**angelium

Nr. 2

FEBRUAR 2010

46. årgang

Carl Bloch: «Kristus som trøstermanden», 1886

*«Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære,
og jeg vil gi dere hvile!»* *Matteus 11:28*

Oppbyggelig blad på evangelisk luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-
veien 13A, 3160 Stokke.
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Redaksjonelt

Dette nummeret av bladet omhandler temaet «sjelesorg». Det norske ordet «sjelesorg» kan lett misforstås. Kanskje *sjeleomsorg* hadde vært bedre? Sann sjelesorg er Guds omsorg for sjelene. Jesu hjerte bærer på nøden for vår sjels frelse.

Uklarheten vedrørende kristen sjelesorg er stor. Det dreier seg *ikke* om *mentalhygiene* (pleie av menneskesinnet, det friske sjelsliv), selv om slik behandling kan være nyttig. Det er heller ikke å drive med *psykoterapi* (sjelehelbredelse) som er behandlingen av det syke mennesket. Vi kan her tenke på *nervøstet*, *nevros* (sykelig nervøstet), *psykos* (syk på sinnet), eller ulike former for *paranoia* (vrangforestillinger), men alt dette er først og fremst fagpersonenes område.

Som kristne er vi kalt til å være sjelesørgere: å hjelpe andre i deres gudsforhold, til frimodig tro på Jesus.

I kristen sjelesorg er det i all hovedsak tale om forholdet *fortapt – frelst* og ikke *syk – frisk!*

Sorg over synden og frykt for å gå fortapt skapes i møte med Gud i Ordet. Der fødes nøden etter å bli frelst – og at andre må bli berget. Det Bibelens ord ikke får utrette i sjelesorgen, kan heller ikke vi få utført, samme hvilke midler eller metoder vi benytter. *I.G.*

Omsorg for sjelen

Av Ingar Gangås

Omsorgen for vår sjels frelse synes å være liten i vår tid. Da er iveren etter jordisk gods, lykke og fremgang større. Sydens verden, med de sprukne brønner, gir imidlertid ingen fred i sjelen og samvittigheten. I dag har vi tid til alt – unntatt å gi sjelen god føde. Stadig færre går på kristne møter. Husandakt, bibellesing og bønn forsvinner. I stedet mates sjelen med verdslig lyst og underholdning.

En dag skal vi møte den levende Gud. Da blir det spørsmål etter vår sjel. Er du frelst eller kommer du til å gå bortapt?

Jesus har omsorg for din sjel

Vi kan lære mye av å se på hvordan Jesus behandlet de menneskene han møtte på sin vei. Et av de mest kjente eksemplene er samtalen han hadde med den samaritanske kvinnen ved Sykars brønn.

Der møtte Jesus en syndig kvinne, og han fortalte henne om det levende

vann. Måten han gjorde det på, førte til at hun fikk trang til å høre mer, og finne ut hvem han var. Han behandlet henne med respekt, men la ikke skjul på at samaritanerne tok feil i religiøse spørsmål. Det var ikke vanlig at en mann samtalte med en kvinne på denne måten. Og jøder skulle ikke nedlate seg til å ha kontakt med samaritanere i det hele tatt. Men Jesus måtte nå inn til henne med det viktigste av alt: «Kjente du Guds gave, og visste du hvem det er som sier til deg: Gi meg å drikke – så hadde du bedt ham, og han ville gi deg levende vann!» (Joh 4:10).

Nevnte synden ved navn

Jesus unnlot ikke å nevne hennes syndefulle liv, at hun hadde levd med flere menn. Men han gjorde dette på en slik måte at han ikke støtte henne fra seg, men oppnådde å skape en lengsel i henne etter frelse. Når han så åpenbarte hvem han selv var, skjedde det veldige omveltninger i hennes liv. →

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, februar 2010

Omsorg for sjelen. Av Ingar Gangås	side 3
Den gode del. Av Øivind Andersen	side 5
Den himmelske tsunami. Av Dag Rune Lid	side 9
Kvinne i sjelesorg hos Jesus. Av Ingar Gangås	side 11
Hvordan veien til himmelen ble åpnet. Barnestykke av Mia Hallesby	side 15
Rosenius som sjelesørger. Av Carl Fr. Wisløff	side 16
Nytt fra Moldova. Av Per Bergene Holm	side 19
Gi akt på din sjel! Av Christian Scriver	side 20

Møter

Mars

2.-7.	Ø. Kvelde	Sigbjørn Agnalt
2.-7.	Tørvikbygd	Lars Fossdal
6.-7.	Årnes	Martin Fjære
14.	Sannidal kl. 15.00	Asbjørn Fosslí/Gunnar Fosslí
21.	Fossnes kl. 11.00	Marcus Söderberg
23.	Levanger Menighetshus kl. 19.30	Marcus Söderberg
24.	Fenes Grendahus kl. 19.00	Ingar Gangås/Marcus Söderberg
25.	Sundlandet (A. Joramo) kl. 19.00	Ingar Gangås/Marcus Söderberg
26.-27.	Dolmøy, Hitra (S. Kvalvik)	Ingar Gangås/Marcus Söderberg
26.-28.	Svarstad (palmehelg)	Per Bergene Holm
27.-28.	Askim	Sigbjørn Agnalt
28.	Krokstadøra kl. 13.00	Ingar Gangås/Marcus Söderberg

Hele landsbyen ble berørt. Resultatet ble at mange ville tro på Jesus.

Fariseeren Nikodemus er et annet eksempel. I møte med ham gikk Jesus rett på sak: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike» (Joh 3:3). Egenrettferdigheten hans sto i veien for frelsen. Da hjalp det ikke om Nikodemus var en av Israels mest anerkjente og høyt respekterte lærere (3:10). Det var viktig for Jesus å tale sant om Nikodemus sin situasjon, slik at han fikk se sin fortapte stilling. Seinere i samtalen var det en liten og ydmyket Nikodemus som undret seg stort over Jesu tale om kobberslangen og om Menneskesønnen som skulle bli opphøyd på korset til frelse for hver den som tror.

Tro mot sannheten

Selv da den rike, unge mannen (Mar 10:17ff) gikk bedrøvet bort, kunne ikke Jesus slå av på sannheten. Jesus hadde omsorg for hans sjel, og visste at dersom denne flotte ungdommen ikke gikk konkurs på alt sitt eget, ville han aldri få bruk for Jesu frelse.

Dette lærer oss at vi i samtale med andre mennesker må opptre med kjærlighet, være taktfulle og vise respekt. Men det betyr ikke at vi skal unnlate å komme inn på syndens alvor. Bibelsk sjelesorg må alltid våge å ta oppgjør med synd. Vi er ikke kalt til å narre folk. Så må vi heller ikke glemme å fortelle at Jesus kom for å *frelse* det fortapte. Ingen synd er så stor at den ikke kan tilgis. Hver den som vender om og tror på Jesus blir frelst.

Den gode del

Av Øivind Andersen

«Mens de var på vandring, kom han inn i en landsby, og en kvinne ved navn Marta tok imot ham i sitt hus. Hun hadde en søster som het Maria. Hun satte seg ved Herrens føtter og lyttet til hans ord. Men Marta hadde det travelt med alt som skulle stelles i stand. Hun gikk da bort til dem og sa: Herre, bryr du deg ikke om at min søster har latt meg bli alene om å tjene deg? Si da til henne at hun skal hjelpe meg! Men Herren svarte og sa til henne: Marta, Marta! Du gjør deg strev og uro med mange ting. Men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del, som ikke skal bli tatt fra henne.»

Lukas 10:38-42

Den delen av Lukas-evangeliet dette avsnittet er tatt fra, handler om det rette disippelsinnet. Det viser oss ikke bare hvordan det rette disippelsinnet er, men det virker og skaper et slikt sinn i oss som tror på Jesus, så sant vi tar det til oss.

Jesus hadde noen gode venner i Betania. Vi leser om dem i begynnelsen av Johannes-evangeliets 11. kapittel. Der står det at Jesus elsket Marta, Maria og Lasarus. Alt tyder på at Jesus ofte har tatt inn i dette hjemmet.

Denne dagen tar Marta imot ham og går straks i gang med å tjene ham. Sannsynligvis har Jesus sine disipler med seg, og både han og disiplene er kjærkomne gjester der i huset. Marta

ønsker å gjøre det beste for dem. Derfor får hun det meget travelt.

Hennes søster, Maria, setter seg straks ved Jesu føtter for å høre på hans ord. Og der blir hun sittende. Dette synes Marta blir litt for meget av det gode. Hun går frem og ber Jesus si til Maria at hun skal hjelpe til med å tjene ham.

Jesu advarsel til Marta

Men da er det Jesus gir dette underlige svaret: «Marta! Marta! Du gjør deg strev og uro med mange ting: Men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del, som ikke skal bli tatt fra henne» (v. 41-42).

Menneskelig sett kunne en vel ha ventet at Marta fikk anerkjennelse for sitt strev. Men i stedet får hun en advarsel. Jesus tar Marta inn i sin sjelesorg på en ganske særskilt måte. Og det er tydelig at Guds ord her fremstiller disse to kvinner som eksempel for oss: Den ene til advarsel; Marta, den andre til forbilde; Maria.

Hva er det egentlig Jesus advarer mot hos Marta? →

*«På Golgata, hvor din Frelser ble korsfestet for dine synder, er kjærlighetens høyalter. Vil du bli opp-
tent av kjærlighet til Gud, så søk ofte dit!»*

Christian Scriver

Det hender at Marta fremstilles som en verdsliggjort kristen. Hun er opptatt med denne verdens ting, fordi huslige gjøremål spiller altfor stor rolle for henne. Dette blir da brukt som advarsel for kristne kvinner, opptatt med hus og hjem og de ting som hører til der.

Dette er imidlertid fullstendig fremmed for Guds ord. En kvinne som stiller vel i sitt hus, blir rost i Skriften. Vi kan henvise til siste kapittel i Ordspåkene for å se det. Det er ingen ros i Bibelen av kvinner som forsømmer sitt hus og ikke er gjestfrie mot besøkende.

Trukket i mange retninger

Det er ingenting i Guds ord som tyder på at huslige gjøremål i og for seg verdsliggjør en kristen kvinne. Heller ikke er det rett å kalle Marta en verdsliggjort kristen. Det Ordet sier om henne, er at hun hadde det *meget travelt med å tjene ham*. Det tyder ikke på verdsliggjørelse. Det tyder heller ikke på at det er de huslige gjøremål som opptar Marta så sterkt. Det er det å tjene Jesus som opptar henne ved denne anledningen.

Men nettopp her er det at Marta er i en så stor åndelig fare at Jesus advarer henne.

Hva denne faren består i, kommer tydelig frem i grunntekstens ord. I vår bibeloversettelse heter det: «Men Marta var travelt opptatt med alt som skulle stelles i stand». Grunnteksten sier dette mer presist og nyansert: *Men Martas sinn var trukket i mange retninger ved å tjene ham*.

Marta var opptatt med å tjene Jesus på en slik måte at det trakk hennes sinn bort fra ham og hans ord. Og det er dette Jesus advarer mot.

Maria til forbilde

Med Maria var det helt annerledes. Hun satte seg ved Jesu føtter *for å høre på hans ord*. Hennes sinn er ikke rettet på det hun skal gjøre for Jesus, *men på ham selv*. Å være rettet på Jesu ord og på Jesu person er en og samme ting. Jesus møter oss personlig i sitt ord. Den som er åpen for hans ord, er åpen for ham selv. Og omvendt: Den som blir trukket bort fra hans ord, blir trukket bort fra ham selv.

Her ser vi hva Jesu sjelesorg gjelder for oss i dag!

Det er kristne mennesker som har fått sitt hjerte rettet på tjenesten, istedenfor på Jesus. Da de ble frelst, var de rettet på Jesus og hans ord. Men etter som tiden har gått, er de blitt så opptatt med det de skal være og gjøre som kristne at de faktisk ikke har tid lenger for Bibelen.

Frelse og tjeneste

Det er blitt litt av et slagord i vår tid: Frelst for å tjene. Men dette er det motsatte av det riktige! Vi er ikke frelst for å tjene, men vi tjener fordi vi er frelst! Det gjør en hel verden av forskjell om du tar det på den første eller den siste måten.

En kristen er utsatt for alle slags farer i denne verden. Verdsliggjørelse, sløvheter, fristelser til all slags ondt og meget annet som kan nevnes. Men alle

slike farer vet han er farer, og hans samvittighet dømmer og anklager ham, om han gir etter for dem.

Men hvem tenker på at det er farlig å være så opptatt av kristent arbeid?

Hvem tenker på at kristen aktivitet kan føre en kristen bort fra Jesus?

Det er her Jesu sjelesorg kommer inn i bildet i denne sammenhengen.

Her gjelder det for enhver kristen å prøve seg selv!

Vil du vite hvordan ditt forhold til Jesus er, så spør deg selv hvordan ditt forhold til Bibelen er!

Lytte til Jesu ord

Du kan ikke stå i ett forhold til Jesus og i et annet forhold til hans ord. Jesus betyr ikke mer for deg enn Bibelen betyr. Du har egentlig ikke mer tid for Jesus enn du har for Ordet.

Hvor mange kristne i dag bruker en av dagens timer til Bibelen?

Var det for meget om vi gjorde det?

Men her lyder et kór av røster: Vi har ikke tid.

Men det er ikke sant. Vi har tid til det vi tar oss tid til. Her må en kristen *velge*.

Jesus – den gode del

Maria har *valgt* den gode del, sier Jesus. Vi skal gjøre det samme.

Den som velger den gode del, blir ofte kritisert av andre kristne. Man gjør ikke nok, man kjenner ikke ansvar nok, man er ikke aktiv nok. Det er så mange som prøver på å ta den gode del fra oss som har valgt den. Men det kommer ikke til å lykkes. For Jesus

Den troende sjel

«Den troende sjel vil alltid lengte etter Kristus. Denne lengsel varer så lenge dette livet varer. Jo mer nåde jeg tar imot, desto mer nåde vil jeg ha. Men nettopp de er salige som hungrer og tørster og lengter etter Kristus. Så takk da Gud, kjære sjel, når du kjenner en inderlig lengsel etter Kristus, hans nåde og hans samfunn! Sukk etter troen når du synes du ikke kan tro! Kan du ikke sukke, så tenk på Jesus, og hjelpen skal komme. Det er ikke vår kraft eller vår svakhet det kommer an på, men Kristus og hans nåde. Satan unner deg ikke saligheten. Kan han ikke hindre deg i å tro på Kristus, prøver han i alle fall å gjøre det slik at du ikke kjenner noen glede i din tro.»

Christian Scriver

sier: «Maria har valgt den gode del, som ikke skal bli tatt fra henne».

Og med det kommer vi til en ny side ved denne sak: Hva skal vår kristelige aktivitet egentlig gå ut på?

Den skal gå ut på å være redskap for Guds ord!

Jesus sier om sitt Ord: «De ord jeg har talt til dere, er ånd og er liv» (Joh 6:63b). Det gjelder først og fremst i vårt eget hjerte. Men det gjelder like meget i vår kristne virksomhet.

Legg merke til hva Jesus sier umiddelbart foran: «Det er Ånden som gjør

levende, kjødet gagnar ikke noe» (Joh 6:63a).

Ut fra våre naturlige, menneskelige forutsetninger kan ikke vi tjene Herren. Vi kan ikke gjøre våre gjerninger for Jesus. Kjødet – det vi er i oss selv av naturen – gagnar ikke, verken i vårt gudsforhold eller i arbeidet i Guds rike.

Det er Guds Ånd som har gjenfødt oss. Ved ham er vi kommet til liv i Gud. Og det skjedde gjennom Jesu ord. «Troen kommer av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord» (Rom 10:17). Uten ordet om Jesus og hans fullbragte verk skjer ingen gjenfødelse. Men uten Guds ord skjer heller ikke Guds gjerninger i de mennesker vi arbeider blant. Ingen av oss når lenger i vår tjeneste for Herren enn vi når med Skriften. Bare når vi er redskap for Guds ord, gjør vi Guds gjerninger.

Ett er nødvendig

Derfor er det å være stille for Ordet ikke bare nødvendig for vårt eget gudsforhold, men også for tjenesten.

Maria hadde en forståelse av Jesus som til og med var større enn den disiplene hadde. Det skjønner vi av Johannes-evangeliets 12. kapittel. Og Maria fikk stor betydning, langt større enn Marta.

Den kristne som velger den gode del og går inn for å være stille for Guds ord og får innsikt i det ved å la det tale til seg, er alltid i tjeneste for Herren. Hvor han står og går, hva han

enn taler om, utgår det en innflytelse fra Jesus til hans omgivelser. Det blir med en slik kristen i dag som det var med Maria den gang. Ved sitt nærvær og ved det hun gjorde for Jesus personlig, avslørte hun falskheter og hykleri i Jesu omgivelser. Og det gjorde hun uten noen tanke på at hun skulle gjøre noe slikt (Joh 12:1-12).

Likedan i dag

Det er på samme måte i dag. Det gjøres store opplegg og settes i gang omfattende aktiviteter, det velges styrever og aksjonskomiteer og settes i gang alle slags undersøkelser i kirkelig og i kristne organisasjoners regi. Men resultatet er åndsfattigdom, stress og overanstrengte kristne.

En ung mann fortalte meg at han kom bort fra Jesus ved det press han kom under ved å forberede en stor åndelig kampanje. Det førte til at det gikk uker og måneder uten at han selv fikk lese i Bibelen eller bli stille for Guds ord.

Og så gikk det galt.

Men når en kristen gir seg tid med Guds ord slik at Ordet begynner å leve i ham, spirer og gror det åndelig talt omkring ham. Da kommer alt det andre kristne arbeider forgjeves med.

Dette er det Jesu sjelesorg overfor Marta og Maria går ut på. Og så er spørsmålet om du og jeg vil ta det til hjertet og lære av det, så vi velger den gode del!

*Fra boken «I sjelesorg hos Jesus»,
Lunde forlag, 1974
Undertitler ved I.G.*

Den himmelske tsunami

Av Dag Rune Lid

26. desember i 2004 råka ei veldig ulukke mange land i Sørøst-Asia kring Indiahavet. Ei stor bølge, ein såkalla tsunami, vart utløyst av eit jordskjelv. Det vart sagt i media at kreftene i jordskjelvet tilsvarer 550 millionar atombomber av den typen som vart sleppte over Hiroshima i 1945. Det omkom fleire hundre tusen menneske i denne tsunamien.

Den dagen ulykka skjedde, leika den ti år gamle britiske jenta, Tilly Smith, på stranda Maikhao i Phuket. Plutseleg såg ho at havet byrja å trekke seg attende. Ho gjenkjende signala slik ho hadde lese og høyrte om dei i geografitimane før ho drog på ferie til Thailand. Ho sprang til foreldra og

fortalde kva som kom til å skje. Det førte til at hundre menneske vart berga før den veldig flodbølga velta inn over stranda.

Bibelen vitnar om at det ein dag skal kome ein «himmelsk tsunami» av langt større dimensjonar enn den som her vert nemnd. Guds ord utmalar det som då skal skje i Op 6:12-17 slik: «Det vart eit stort jordskjelv, og sola vart svart som ein sekk av hår, og heile månen vart som blod. Og stjernene på himmelen fall ned på jorda, som når eit fikentre kastar ned umogne fiken når det vert skaka av sterk vind. Og himmelen kvarv, liksom ein bokrull som vert rulla saman. Og kvart fjell og kvar øy vart flytte frå sin stad. Kongane på jorda og stormennene og hærførarane og dei rike og dei mektige, kvar træl og kvar fri mann, gøynde seg i hølene og mellom berghamrane. Og dei seier til fjell og berg: Fall over oss og løyn oss for åsynet hans som sit på trona, og for vreiden åt Lammet. For deira store vreidedag er komen, og kven kan då verta ståande?»

Om denne tsunamien var enorm, kan den likevel ikkje samanliknast med den «himmelske tsunamien» som her står omtalt. Denne skal ryste kvart fjell og kvar øy på vår vide jord, og himmelen vert rulla saman som ein bokrull. Det er Gud og Lammets veldig «vredetsunami» som råkar vår jord. →

«Sjelen er den Høyestes helligdom og bolig. Guds hellige engler vil bevare den på alle dens veier. Vil du da ikke heller, kjære sjel, være et tempel for Den Hellige Ånd enn et tilholdssted for djevlene? Er det ikke bedre å ha Guds gode Ånd til venn og trøster og hjelper enn helvetes morderånd som sin forfører? Er det ikke bedre å ha selskap med englene enn med djevlene? Vil du forlate din høyhet og herlighet og styrte deg i elendighet?»

Christian Scriver

Abonnér på bladet!

Bladet du nå holder i hånden, kommer med 10 nummer i året og sendes gratis til alle som ønsker det. Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er så mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr aller mest: Å høre og lese Guds ord til frelse!

Vi ser med stor sorg på den økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil ha bladet tilsendt, eller vet om andre som ønsker det, kan du fylle ut den lille slippen nedenfor og sende den til oss.

Ja takk, jeg vil gjerne få Lov og Evangelium gratis tilsendt.

.....
Navn

.....
Sted/gate

.....
Postnr./Poststed

Sendes til: Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger, Rolfsnes,
5420 Rubbestadneset
Du kan også sende sms
på mob. **412 45 598**
eller e-post til:

magne.ekanger@bluezone.no

Jesus sjølv fortalde kva som skulle skje før dette: «Det skal syna seg teikn i sol og måne og stjerner. Og på jorda skal folka gripast av redsle og rådløyse når hav og brenningar brusar. Folk kjem i maktløyse av redsle og gru for det som skal koma over jorda. For himmelkreftene skal skakast» (Luk 21:25). Bibelen fortel også kvifor det er slik og seier: «Det er forferdeleg å falla i hendene på den levande Gud!» (Heb 10:31).

Spørsmålet som då lyder mot oss er: Kven kan då verta ståande i denne veldige «himmelske tsunamien»? Menneskeleg sett er det umogleg.

Men Bibelen gjev oss svaret i kapittelet etterpå, i Openberringsboka. Her får me sjå inn i himmelen og høyre alle dei som er berga frå Lammets vreide. Kva var det dei hadde gjort? Svaret lyder: «Dette er dei som kjem ut or den store trengsla, og dei har tvetta kjortlane sine og gjort dei kvite i Lammets blod» (Op 7:14). Måtte du som les dette, og ikkje kjenner frelsa i Jesu blod, lytte og ta imot den medan det enno er nådetid. Gjer du det, treng du ikkje å frykte for den «himmelske tsunamien».

Som den vesle jenta fekk rope ut ein bodskap til berging for mange i denne tsunamien, slik skal du og eg som har møtt Jesus til frelse, bringe bodskapen om berging frå den «himmelske tsunamien» til familie, vener og naboar – ja til jorda sine aendar. Måtte me nytte den korte tida som er att, før natta kjem, og ingen kan arbeide!

L&E

Kvinne i sjelesorg hos Jesus

Av Ingar Gangås

«Så brøt Jesus opp derfra, og drog bort til bygdene ved Tyrus og Sidon. Og se, en kana'aneisk kvinne fra disse traktene kom og ropte til ham og sa: Herre, du Davids sønn, miskunn deg over meg! Min datter plages ille av en ond ånd. Men han svarte henne ikke et ord. Hans disipler kom da og bad ham og sa: Vis henne bort, for hun går og roper etter oss! Men han svarte og sa: Jeg er ikke utsendt til andre enn til de fortapte får av Israels hus! Da kom hun og falt ned for ham og sa: Herre, hjelp meg! Han svarte og sa: Det er ikke pent å ta brødet fra barna og kaste det til de små hundene. Men hun sa: Det er sant, Herre! Men de små hundene eter jo av smulene som faller fra bordet hos deres herrer. Da sa Jesus til henne: Kvinne, din tro er stor! Det skal skje deg som du vil. Og hennes datter ble helbredet fra samme stund.»

Matteus 15: 21-28

Denne kvinnen var en hedning. Hun omtales som en kana'aneisk kvinne. Det betyr ikke at hun kom fra Kana i Galilea, men at hun tilhørte en av de stammene som befant seg i Israel da jødene inntok landet. Parallellberetningen i Markus-evangeliet (7:24-30) forteller at hun var av syro-fønikisk ætt, og det betyr at hun kom fra området nord-vest for Galilea, med andre ord fra det området som vi i dag kaller Libanon.

Hun er et eksempel på en som kjenner seg uren og uverdigg, i motsetning til jødene som mente seg å være rene og verdige til frelsen fordi de var Guds utvalgte folk.

Det onde kommer fra hjertet

Vi ser av sammenhengen at Jesus hadde en samtale med fariseerne og de skriftlærde rett forut for dette. Diskusjonen gikk på hva som gjorde mennesket urent. Fariseerne anklaget Jesu disipler for å spise med uvaskede hender. Men Jesus svarte dem at det hjalp lite å være nøye med loven og alle vedtektene fra den gamle pakt, hvis ikke hjertet var rensset og rent. Det er det som kommer innenfra som gjør mennesket urent. Å ære Jesus med leppene, men ha et hjerte som er langt borte fra ham, er det samme som hykleri, sa Jesus.

«Da gikk hans disipler til ham og sa: Vet du at fariseerne tok anstøt da de hørte dette ord? Men han svarte og sa: Hver plante som min himmelske Far ikke har plantet, skal bli rykket opp med rot. La dem fare! De er blinde veiledere for blinde, og når en blind leder en blind, faller de begge i grøften» (Mat 15:12-14).

Peter ba da om at Jesus måtte forklare dette for disiplene.

«Men Jesus sa: Er dere ennå uten forstand, dere også? Forstår dere ikke at alt som kommer inn gjennom mun-

nen, går ned i magen og kastes ut den naturlige vei? Men det som går ut av munnen, det kommer fra hjertet, og dette er det som gjør mennesket urent! For fra hjertet kommer onde tanker, mord, hor, utukt, tyveri, falskt vitnesbyrd, spott. Disse ting er det som gjør mennesket urent. Men å ete med uvaskede hender gjør ikke mennesket urent» (16-20).

En kvinne i stor nød

Det er ikke alltid så godt å komme i sjelesorg hos Jesus, selv om det *gjør* godt. Han fører oss ofte inn i nød for at vi skal se vår hjelpeløshet og vårt syndeforderv, slik at vi ikke lenger kan klare oss selv, men må rope på ham.

Den kana'aneiske kvinne er *for det første* et forbilde på standhaftighet og utholdenhet i *bønn*. Bønn er ånds-

*Nådigste Jesus,
nu vil jeg meg binde
ved dine løfter,
din trofaste pakt:
Hver den som beder
og leter, skal finne.
Så har de sanndrue
lepper jo sagt.
Jeg vil med kvinnen
fra Kana'ans egne
Rope i lengsel
og aldri bli still
før du på bønnen
til slutning må tegne:
Amen, ja amen,
deg skje som du vil!*

J. L. C. Allendorf, 1712

kamp. Det er lett å gå trett. Hun gav ikke opp selv om hun ble avvist og fikk høre at hun ikke var verdig til å få hjelp.

For det andre ser vi at hun ble drevet av en stor *nød*. Hun hadde en datter som var besatt av en ond ånd.

For det tredje er hun et eksempel på en mor som *henvender seg til Jesus* – der hjelpen er å finne – for det er bare han som kan hjelpe i nøden.

På samme måte som Maria, Jesu mor, henvendte seg til Jesus under bryllupet i Kana – og først ble avvist av Jesus – trengte denne kvinnen seg inn på ham fordi hun visste at der var det hjelp å finne.

For det fjerde viser hun hva det vil si å *tro*. Det er å stole på Jesus, selv om det ser helt umulig og håpløst ut. Det er å klynge seg til Jesus uten å se, i motsetning til tvileren Tomas som ville se og erfare først. Da måtte Jesus si til ham: «Fordi du har sett meg, tror du. Salige er de som ikke ser, og likevel tror».

Hindringer for troen

La oss se på de hindringene som hun overvant. På samme måte har også vi store hindringer som vil gjøre det umulig for oss å tro.

For det første ville ikke Jesus svare henne. Han møtte henne med taushet.

For det andre sto disiplene i veien! De ville at Jesus skulle vise henne bort. De likte ikke at hun gikk og ropte etter dem.

For det tredje var hun en hedning, som ikke var rett utvalgt! Jesus var jo

først og fremst kommet for de fortapte får av Israels hus.

For det fjerde fikk hun høre av Jesus at det ikke var pent å ta brødet fra barna og kaste det for de små hundene. Hvilket selvbilde måtte hun ikke få gjennom en slik behandling?

Troens vesen

Alle disse hindringene overvant hun ved fortsatt å tigge Jesus om hjelp. Hun innrømmet at hun var en hund – uverdigg til å få noe. Hun gav Jesus rett i alt som var galt med henne. Men hun minner Jesus på at selv de små hundene fikk spise smuler ved sine herrers bord. Det er som hun vil si: Hvis ikke du kan hjelpe, er det ingen som kan! Men jeg vet at ingen ting er for vanskelig for deg. Nå var hun i den største nød. Hun kunne ikke hjelpe seg selv. Det var *nettopp derfor* hun påkalte *ham*.

En hund hadde ingen rettighet i seg selv. Retten til smuler lå i det at han tross alt hadde en herre som dro omsorg for seg.

For Jesu skyld

Fortellingen om Mefiboset (2Sam 9:1ff) kaster lys over dette. Den lamme Mefiboset, av Sauls hus, hadde fortjent å bli drept av kong David. Han kastet seg ned for kongen og sa: «Hva er din tjener, at du lar ditt øye falle på en død hund som meg?» Han visste at han ikke fortjente kongens nåde.

Men så ble han tatt til nåde for sin far, Jonatans skyld, og fikk spise ved kongens bord resten av sitt liv.

På samme måte kastet den kana'aneiske kvinnen seg ned. Hun hadde hørt om Jesus, slik det står i Markus-evangeliet: «Straks hun fikk høre om ham, kom hun inn og kastet seg ned for hans føtter» (Mar 7:25). Nå håpet hun at Jesus var Messias, som var kommet for å gi verden brød, ikke bare smuler, men en fylde av herlighet, ikke bare hjelp i all nød her på jord, men for å avhjelpe den største nød som et menneske har; nemlig den at det etter syndefallet er i satans vold (hennes datter var et eksempel på det!) og står i unåde hos Gud. Hun trodde at Jesus var kommet med helbredelse og frelse.

Så skjedde det Martin Luther har uttrykt slik: «Med hunderett vinner hun arverett».

Den fortapte trenger frelse

«Men hva kommer det av», spør Luther, «at så mange har hørt dette ryktet om Kristus, og likevel har de ikke løpt etter ham, men har aktet alt dette for intet? Jo, legen er nyttig og god for den syke, men den friske spør ikke etter ham. Denne kvinnen følte sin nød, derfor løp hun etter denne gode lukt, som det står i Høysangen 1:3. Slik må også Moses først lære menneskene å føle sine synder, for at nåden kan bli desto søtere og behageligere. Derfor kan det intet hjelpe at Kristus avmales kjærlig og vennlig, dersom ikke mennesket først ved selverkjennelse blir ydmyket og begjærlig etter Kristus, som det står i Lukas-evangeliet 1:53: 'Hungrende mettett han med gode gaver, men rikfolk send-

te han tomhendte bort'. Dette er sagt til trøst for elendige, arme, trengende, syndige og foraktede mennesker, for at de, i all sin nød, skal vite hvem de skal fly til for å få trøst og hjelp».

Å stole på Jesus

Denne beretningen skal lære oss at Jesus ikke svarer oss etter fortjeneste eller på grunn av vår verdighet, bønn eller anger, men utelukkende for Jesu skyld. Han ser til den elendige som roper til ham.

Videre får vi her en undervisning om hva troen er. Apostelen Peter fikk høre at han hadde en liten tro da han begynte å synke på sjøen. Han så på de frådende vannmassene – hindringene omkring seg – og glemte å se på Jesus.

Om den kana'aneiske kvinnen sies det at hennes tro var stor. I likhet med den romerske høvedsmannen som ba for sin sønn, og som gikk i tro på Jesu ord den lange veien tilbake til sitt hjem, og som på veien ble møtt av tjenerne som fortalte at sønnen hans levde, slik tok den kana'aneiske kvinnen Jesus på Ordet. Å tro er å stole på Jesus alene.

Sist – men ikke minst – har Jesus vist oss at det er bare de syke som spør etter legen. Vi må ikke være redde for å fortelle mennesket at det er *fortapt* uten Jesus Kristus! Men vi må heller ikke unnså at den som roper til Jesus i sin nød, skal få svar, selv om det skulle drøye med svaret.

L&E

*Vær frimodig, redde hjerte, dristig, du forsakte sinn!
Skynd deg nå med all din smerte like til din Jesus inn!
Ja, jeg løper like til, la dem spotte, hvem som vil!
Slikt jeg ei kan se og høre, når jeg har med Gud å gjøre.*

*Jeg vil ikke tigge lenger der hvor intet er å få.
Makt og ære, gods og penger, si hvor langt kan de vel nå?
Da jeg var i sjelenød, var den hele verden død.
Ingen kunne, ingen ville hjertets dype lengsel stille.*

*Jesus, Jesus, han alene, han er den som kan og vil!
Hva så andre enn vil mene, ham jeg trenger meg hen til.
Det er ham, min sjel, du må ene, ene lite på!
Ham jeg også fast vil holde inntil hendene er kolde!*

*Jesus, takk at alle steder får jeg være deg så nær.
Du har milde ord som gleder, sterke ord som frelser her.
Bort all synd og sorg og savn! Se, jeg er i Jesu favn!
Det er ære her å ligge, det er rikdom her å tigge!*

Hans Adolph Brorson, 1735

Hvordan veien til himmelen ble åpnet

Barnestykke av Mia Hallesby

Et slott lå fritt og vakkert, omgitt av en stor park. En liten gutt kom gående på veien opp mot slottet. Han ville inn å hilse på kongen. Men ved inngangen ble han stanset av en soldat som gikk frem og tilbake med gevær.

Vakten lo da han hørte hva gutten ville, og sa at han straks fikk gå sin vei. Men gutten ville ikke gi seg og forsøkte å trenge seg frem. Da truet soldaten ham med geværet, og gutten gikk gråtende nedover parken.

Der møtte han en fint kledd herre. Det var kronprinsen.

«Hvorfor gråter du?» spurte prinsen.

Gutten fortalte at han gjerne ville se kongen, men ikke fikk komme inn.

«Bli med meg. Jeg skal følge deg til kongen», sa kronprinsen, og tok gutten i hånden. Vakten sto denne gangen stramt og hilste da de gikk forbi.

De gikk videre gjennom mange saler og rom til de kom til det værelset der kongen var.

«Her er en liten gutt som gjerne vil hilse på deg, far», sa kronprinsen.

Kongen syntes godt om gutten og snakket en lang stund med ham. Og glad og fornøyd gikk gutten hjem igjen. Nå hadde han sett kongen.

Veien til kongen var stengt for gutten inntil kronprinsen, kongens egen sønn, hjalp ham.

På samme måte var døren inn til himmelen stengt for alle mennesker.

Men Jesus, Guds egen sønn, åpnet den for oss. Han sier selv: «Ingen kommer til Faderen uten ved meg». Han sier også: «Jeg er veien». Og et annet sted: «Jeg er døren».

Det høres underlig ut at Jesus kaller seg selv en vei og en dør. Men når du tenker på gutten, forstår du det. Hvis han ikke hadde møtt kronprinsen og fått følge med ham, hadde veien vært stengt for ham.

På samme måte må vi møte vår venn og frelser, Jesus.

Vi må legge vår lille, svake hånd i hans store, sterke, og vandre livsveien sammen med ham. Da vil himmelens dør åpne seg, og Gud selv ta imot oss i de evige boliger.

*Fra boken «Barneandakter»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

*Å tro det er å legge
seg ned ved korsets fot.
Og begge armer strekke
vår Herre Krist imot.*

*Å tro det er å bygge
sitt liv på Herrens ord,
og søke fred og lykke
kun der hvor Jesus bor.*

*Å tro det er å tage
sin Frelser fast i hånd,
og vandre alle dage
veiledet av hans Ånd.*

Emilie Thorup, 1889

Rosenius som sjelesørger

Av Carl Fr. Wisløff

Da Carl Olof Rosenius døde i 1868, var han kjent over hele Norden som evangelisk predikant og sjelesørger. Hans blad «Pietisten» hadde en utbredelse langt ut over det vanlige for den tid.

Det emnet jeg vil si litt om, er vel valgt. Rosenius var sjelesørger. Han var kommet til tro i et miljø hvor personlig sjelesorg var alminnelig praktisert, og hadde selv fått hjelp av erfarne sjelesørgere. Han ble stadig oppsøkt av mennesker i sjelenød.

Emnet er meget omfattende. En kan trygt si at alt Rosenius skrev har et sjelesørgerisk sikte.

Hele tiden er tonen personlig, inn-trengende, siktet inn på de dypeste lag i personligheten hos den som leser det han har skrevet. Dermed er det sagt at vårt emne ikke kan belyses omfattende i en kort artikkel. Vi må nøye oss med å ta frem noen sentrale synspunkter hos sjelesørgeren Rosenius.

Hva sjelesorg er

Men hva forstår vi med uttrykket sjelesorg? For Rosenius skal sjelesorgen ved Guds ord føre mennesker til Jesus og dermed til frelse og evig liv. Alt er innsiktet på det helt avgjørende: Frelse eller fortapelse, himmel eller helvete. Anfektelsens nød er ikke langt unna: Står jeg i nåde hos Gud?

Forholdet til Guds ord er selve kjennetegnet på at en er blitt en kris-

ten. «Det sanne kjennskap til Kristus viser seg derved at Kristus blir det for oss som Skriften sier at han skal være, og at han virker det i oss som Skriften sier at han skal virke».

Bibelen som autoritet

Avgjørende for denne sjelesørgers holdning og praksis er hans dype overbevisning om at Bibelen er Guds ord. Å møte Rosenius i sjelesorg vil si å møte Guds ord. La oss slå opp boken – la oss se hva Ordet sier – slike ord og vendinger går stadig igjen. Når Guds ord har talt – og det vil for Rosenius si: når vi har sett hva Bibelen sier – er saken avgjort.

Denne holdningen inntar han alltid, hvem det så er han for anledningen vender seg til. Verdslige og uomvendte mennesker godtar ikke at Bibelen er Guds forpliktende tale til oss, og kan man da bruke Bibelen som autoritet overfor slike? Ja, hva ellers, mener Rosenius: det er Ordet som selv må overbevise et vantro menneske, ingen annen og intet annet kan gjøre det. Og dessuten, om ikke noen annen bøyer seg for Guds ord, må sjelesørgeren i hvert fall vise at *han* gjør det.

Nå er det ikke så ofte Rosenius i sine skrifter vender seg til uomvendte og likegyldige folk. Hans adressater er åndelig engasjerte mennesker. Vakte og søkende, eller troende, men anfektete sjeler – slike er det han vender

seg til. Men uansett hvordan den åndelige tilstand er hos dem han ser for seg: det er i alle tilfelle Bibelen som må få utrette det som er nødvendig, intet annet duger. Men Guds ord *kan*: «Ser vi ikke for våre øyne dette, hvordan en guddommelig kraft, gjennom Ordet, kan vekke syndere, opplyse, rense, helliggjøre og bevare dem til evig liv, midt under de vanskeligste forhold?»

Menneskets totale syndeforderv

Ulykken er imidlertid at mennesket har vanskelig for å tro Guds ord og stole på det. Her berører vi et nytt hovedpunkt i Rosenius' forkynnelse og sjelesørgeriske sikte: Han har et mørkt syn på den menneskelige natur. Han inntar her det typisk lutherske standpunktet, det Luther selv har uttrykt slik: «Arvesynden er en så dyp fordervelse av naturen at ingen fornuft kan fatte den, men det må tros ut fra Skriftens åpenbaring» (Schmalkaldiske art. III).

Så heter det f.eks. i en av de tidligste artiklene i «Pietisten»: «Alt menneskelig er svakt, vakkende, usikkert, omskiftende, som fornuft, følelse, tanke og omdømme» (1. årg. 1842). Slik begynner han. En undres jo om ikke en oppbyggelig artikkel med slike åpningsord har vakt motforestillinger hos en og annen av leserne. Men for Rosenius var den bibelske sannheten om syndefallet og dets følger en overmåte viktig sak, som forkynneren og sjelesørgeren ikke måtte tie om. Gang på gang vender han tilbake til dette. I årgangen 1851 kommer en rekke artikler med slike overskrifter:

*Carl Olof
Rosenius*

Syndefallet og dets følger. Oppreisningen og det første evangelium. Solgt under synden. Rosenius behandler disse svære spørsmål ut fra en fast overbevisning om at Bibelens første kapitler forteller det som faktisk har funnet sted. Menneskets synd var ulydighet mot Guds bud – sammen med den hovmodighet som slangen fristet til: Det ville bli som Gud. Og dermed ble alt ødelagt. I stedet for barnlig tillit til Gud, sammen med gleden over å få være hos den kjærlige Far, kom det angst og skrekk overfor ham, «sammen med en forferdelig forvirring i tankene, og blindhet og ondskap i hjertet». Guds bilde i sjelen er borte, og i stedet er kommet «et fryktelig djevlebilde».

Ingen guddommelig gnist

Rosenius' sjelesorg går ikke ut på å finne en guddommelig gnist i mennesket, en rest av det opprinnelige gode, noe som en kan utløse, levendegjøre og utvikle. Her er det intet å bygge på.

→

Menneskehjertet elsker ikke Gud, men flykter fra ham, mens det i stedet elsker synden.

Dette er noe av det siste vi mennesker er villige til å innrømme, hevder Rosenius. Faktisk har vi lettere for å tro at Guds Sønn ble menneske, enn å ta til oss den lærdommen at vi er ganske solgt under synden, ute av stand til å gjøre Guds vilje med det rette alvor. «Det går lang tid, og det koster mange harde og engstelige kamper, før man innser hvor nødvendig det er å ta til seg læren om menneskets dype fordervelse». Hvorfor er denne erkjennelse så nødvendig og hvorfor er dette punkt et så dypt sjelesørgerisk anliggende? Jo, fordi ingen lærer rett å tro på Gud og på nåden i Kristus, før han har oppgitt all tro på seg selv og sine muligheter til å elske Gud. Disse tankene kommer Rosenius ofte tilbake til.

Du kan ikke tro

Av naturen tenker menneskene nemlig helt annerledes. Å tro, det kan jeg saktens – bare jeg *vil*. Vanskeligheten består bare i realiseringen av mine egne forsetter. Til det kan jeg nok trenge guddommelig bistand; men å tro, det kan jeg selv. – Nei, sier Rosenius, det kan du ikke. Guds ord og Ånd må gjøre det underverk med deg at du tror.

Ikke så verdifull

En kan vanskelig tenke seg noe mer fremmed for moderne religiøsitet enn Rosenius' forkynnelse på dette punkt. Lengte har det nå vært vanlig å si at

«du er verdifull, gå ikke med et negativt selvbilde, si *ja* til deg selv». I grunnen har allmennreligiøsiteten tenkt slik til alle tider, men nå er det vel ikke fritt for at også kristen sjelesorg har overtatt noe av denne tonen. Rosenius ville – som alle eldre tiders åndelige veiledere – ha avvist en slik tankegang. Ikke en gang på det rent menneskelige planet – uten direkte relasjon til gudsforholdet – ville han ha lyttet til tanken om det uendelig verdifulle mennesket. For mennesket er en fallen skapning. Guds kjærlighet til oss er absolutt uten grunnlag i noe som helst annet enn hans egen ufattelige, grenseløse kjærlighet.

Lov og evangelium

Rosenius er her sterkt motivert av den lutherske forståelse av Guds ord som *lov* og *evangelium*. Guds *lov* er hans krav til oss, hans dom over våre synder, og hans rettferdige fordømmelse av syndere. Guds *evangelium* er hans forkynnelse av syndenes forlatelse, barnekår og salighet for Jesu Kristi skyld, uten vilkår, uten forbehold. Loven er Gud i hans anklage og dom. Evangeliet er Gud selv i hans tilgivelse og rettferdiggjørende nåde. Det finnes ikke gnist av nåde i loven; der krever Gud alt. At mennesker «ved Guds hjelp» gjør så godt de kan, er ikke tilstrekkelig til å redde noen fra den fortjente straff og fordømmelse. – Men det finnes heller ikke noen reservasjon, intet minimumskrav, intet forbehold i evangeliet – intet annet enn tilsigelse av syndenes forlatelse og

Nytt fra Moldova

Torsdag 28. januar var det nytt rettsmøte med forlengelse av varetektsfengslingen for Boris Moser. Natalia Moser spurte da enda en gang om jeg kunne besøke Boris som hans sjelesørger. Nå fikk hun ja, trolig fordi rettsmyndighetene nå forstår at både Helsingforskomitéen, OSCE og FN er informert om saken og følger den nøye.

Mandag 1. februar ble det 45 minneverdige minutter sammen i fengselet – en sterk opplevelse. Boris hadde brukt tiden til å lese i Bibelen og andre bøker og lære

spansk, og syntes ikke dagene ble lange. Helsen hans var bedre enn fryktet. Da jeg leste Salme 37:1-11 og sa litt i tilknytning til den, fortalte han at det var en kjent salme for ham som han leste ofte. «Livet i denne verden betyr lite i forhold til det vi har snakket om nå (om livet med Gud, syndenes forlatelse og evigheten). Sjelen betyr alt», var det siste han sa før jeg forlot ham.

La oss takke Gud som har rørt ved hans hjerte og fortsette å be om at han må bli satt fri!

Per Bergene Holm

guddommelig kjærlighet for Jesu skyld. – Dette er et gjennomgangstema hos Rosenius. Henvisninger til hans skrifter er overflødig, man vil finne disse tankene over alt.

Absolutt fortapt

En av de første store artiklene i «Pietisten» 1842 handler om Guds lov. Ut fra Bibelens ord viser Rosenius at Guds lov sikter på å vise mennesket at det er absolutt fortapt og fordømt i seg selv. Det ulykkelige er at mennesket vil misbruke Guds lov, idet en søker «å gjøre loven til en rettferdighetsvei»: Når man med Guds hjelp gjør så godt en kan, må vel Gud ta imot meg! Men nei, slik er det ikke. Guds lov krever hel og full rettferdighet og hellighet. Ingen består overfor Guds lov. Lovens siste ord til synderen er derfor: Du er

fortapt. Når den erkjennelsen går opp i hjertet, er en moden til å fatte evangeliet om tilgivelse for Jesu skyld.

Betalt en høy pris

Forsoningen i Kristus er grunnlaget for vår frelse og hovedsaken i Guds ords budskap til menneskene. En kan ikke veilede mennesker til fred med Gud på riktig måte uten å vise til den dyre pris som måtte betales for vår frelse. All vanlig religiøsitet tenker annerledes.

Kristi stedfortredende død for våre synder, og hans rettferdighet som blir tilregnet oss ved troen, er grunnlaget for vår tro og vår visshet om å stå i nåde hos Gud.

*Fra boken «Fullfør din tjeneste»,
Lunde forlag, 1993. Utvalg/
undertitler ved I.G. Del 1 av 2*

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Gi akt på din sjel!

Av Christian Scriver

Når man vil vite en tings verdi, spør man ikke uvitende og uerfarne folk. Vil man vite hva sjelen er verd, skal man ikke spørre verden som ikke tror på Gud. Det er mange som lever som om de ikke hadde noen sjel. Legemet sørger de for, men sjelen glemmer de. Derfor kan de jo ikke si oss noe om sjelens verdi. Vår Herre og Frelser sier: «Hva gagner det et menneske, om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel?» (Mat 16:26). Han legger sjelen i den ene vektskålen og hele verden i den andre. Om et menneske kunne vinne hele verden med all dens herlighet og ære, hadde det dog intet vunnet hvis sjelen gikk fortapt. Sjelen berget, alt berget! Sjelen tapt, alt tapt!

Sjelen er skapt i Guds bilde. «Gud Herren formet mennesket av jordens støv, og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel» (1Mos 2:7). Johann Arndt sier: «Gud skapte mennesket rent og ubesmittet med alle legems- og sjelskrefter. Man skulle se Guds bilde i det, ikke som en død speilskygge, men som et sant og levende bilde av den usynlige Gud».

Sjelens verdi ser vi av dens udødelighet. Dersom sjelen døde med legemet, kunne vi leve etter ordet: «La oss ete og drikke, for i morgen dør vi» (Jes 22:13; 1Kor 15:32). Skriften vitner klart om at sjelen lever etter at legemet er dødt. Gud kalles Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, lenge etter deres død. Men Gud er ikke de dødes Gud, men de levendes Gud (Mat 22:32).

Sjelens verdi ser vi videre av alt hva Gud har gjort til dens frelse. Han sendte sin Sønn fra himmel til jord. Jesu hellige liv, hans lidelse og død viser best hva sjelen er verd. Når den er kjøpt med Guds Sønnens dyre blod, kan vi så akte den ringe?

Sjelens verdi ser vi også av alt hva Gud fremdeles gjør til dens frelse, ikke bare hva Guds Sønn har gjort for den, men også hva Den Hellige Ånd gjør for den. Gud gi deg å føre en forsiktig vandel og skikke deg som det sømmer seg for et Guds barn og en herliggjort sjel!

*Fra boken «Sjeleskatt»,
Lunde forlag, 1988*